

2025-2026

3. číslo

Chaos teenagerů

NAŠE ŠKOLNÍ HŘÍCHY
A DOBRÉ SKUTKY

Rozhovory
s učiteli

Jaké je to být v
pěstounské nebo
střídavé péči

Jíme zdravě?
Naše školní svačiny

OBSAH

- 3 VÝROK TOHOTO ČÍSLA
4 - 6 ROZHOVORY S UČITELI
7 - 9 ANKETA (HŘÍCHY A DOBRÉ SKUTKY)
10 - 13 ZAMYŠLENÍ (JAK VNÍMÁME ČAS)
14 - 17 Z NAŠEHO ŽIVOTA
18 - 19 NAŠE ŠKOLNÍ SVAČINY
20 - 22 PŘÍBĚHY
23 HLÁŠKY Z NAŠÍ TŘÍDY

Chaos teenagerů, časopis ZŠ B. Dvorského, má tradici dlouhou přes 20 let. Získal mnohá ocenění, např. nejlepší časopis MS kraje nebo 2. místo v ČR.

Časopis vzniká především v povinně volitelném předmětu Žurnalistika, přispět ale může kdokoli.

Všechny obrázky jsou dílem žáků ZŠ B. Dvorského, také texty jsou originálními díly většinou žáků.

Kontakt:
jan.goj@zsdvorskeho.eu

Výrok tohoto čísla

Žáci píší o tom, jak vnímají čas:

“Den má sice 24 hodin, ale přijde mi to, jako kdyby měl jen pár minut.”

“Pro mě staří lidé neexistují. Všichni máme svůj věk, nikdo není starý.”

“Hospodařit s časem se učíme časem...”

“Čas je podle mě abstraktní pojem, takže ho každý vnímáme jinak a hospodaříme s ním jinak.”

“Chtěla bych čas vůbec neztrácet a užívat si každou minutu nebo i sekundu života, jenže to není tak lehké.”

Kdybych nebyla učitelkou, chtěla bych hospodařit na farmě

Rozhovor s paní učitelkou Evou Páčovou

Veronika Michálková a Adél Drahotušská

Měla jste před touto prací nějakou jinou?

Nedělala jsem žádnou jinou práci, byla jsem studentka a měla jsem i brigády jako asistentka ve školce a jako vedoucí programů o vědě.

Jakou třídu máte nejraději?

Všechny.

Co byste chtěla změnit na této škole?

Asi kdyby si pomáhali pedagogové mezi sebou a aby se měli rádi jako rodina.

Co se vám nejvíc na naší škole líbí?

Že je škola fajn, že jsou tu milí a hodní učitelé a děti a že jsme blízko Bělského lesa.

Jakého učitele nebo učitelku máte nejradši?

Nejlepší vztah mezi učiteli asi není jeden, jmenovala bych paní asistentku ve třídě 8.C, dále paní Vachtovou a Tomášovou.

Kde všude jste byla s dětmi na školních zájezdech?

Byla jsem ve Španělsku, se svou třídou na výletech.

Jakou byste chtěla dělat práci, kdybyste musela skončit na této škole?

Pořídila bych si farmu a zvířata a prodávala bych mléčné výrobky.

Máte ráda třídu, kde jste třídni?

Ano, moc je mám všechny ráda a přirostli mi k srdci.

Jaké jsou vaše koníčky?

Cestování, chození na procházky, turistika, zahradničení a procházky s pejskem.

Jaký je váš největší cíl?

Být spokojená a šťastná.

Mám ráda práci s dětmi

Rozhovor s paní učitelkou Vendulou Bolackou

Vladimíra Radová a Kristýna Poledníková

Kouřila jste někdy?

Zkusila jsem to, ale bylo mi pak nevolno a od té doby mě to nelákalo.

Měla jste jako dítě nějaké problémy ve škole?

Ne, byla jsem vzorná žákyně.

Pijete alkohol?

Dám si, jen když je oslava nebo nějaká příležitost.

Jaké máte koníčky?

Procházky, s přítelem strávený čas, cestování.

Měla jste někdy nějaké problémy v rodině?

Ne.

Je toto vaše první práce ve škole?

Ano, je.

Co vás vedlo k učení?

Mám ráda práci s dětmi.

Máte děti?

Ne, ale do budoucna bych chtěla.

Anketa

Naše školní hříchy a dobré skutky

Tak tohle bude drsné! V této anketě jsou totiž na stole nejen naše dobré skutky ve škole, ale taky naše hříchy. Tak se na to pojd'me podívat.

Paní učitelka Bohdana Lokajová

Zaznamenaly Terka Králíčková a Veronika Válková

Na gymnáziu chodila s celou třídou za školu. Pravidelně kreslila se spolusedící po lavici citáty. Pokaždé to musely smazat, tak se rozhodly, že to do té lavice vyryjí kružítkem. Na konci roku to ale musely obrousit a nalakovat.

A naopak dobrý skutek nebo na co ráda vzpomíná: V 8. třídě na základní škole byli sadit stromy. Měli je sázet rovně do řad vedle sebe, prý je to ale, jak to vyrostlo, křivé. Jejich třídní na ně koukla ze svého bytu a slyšela, jak se jenom ozývalo: „Neopírejte se o ty rýče a pracujte. “

Penelope Dalla Libera

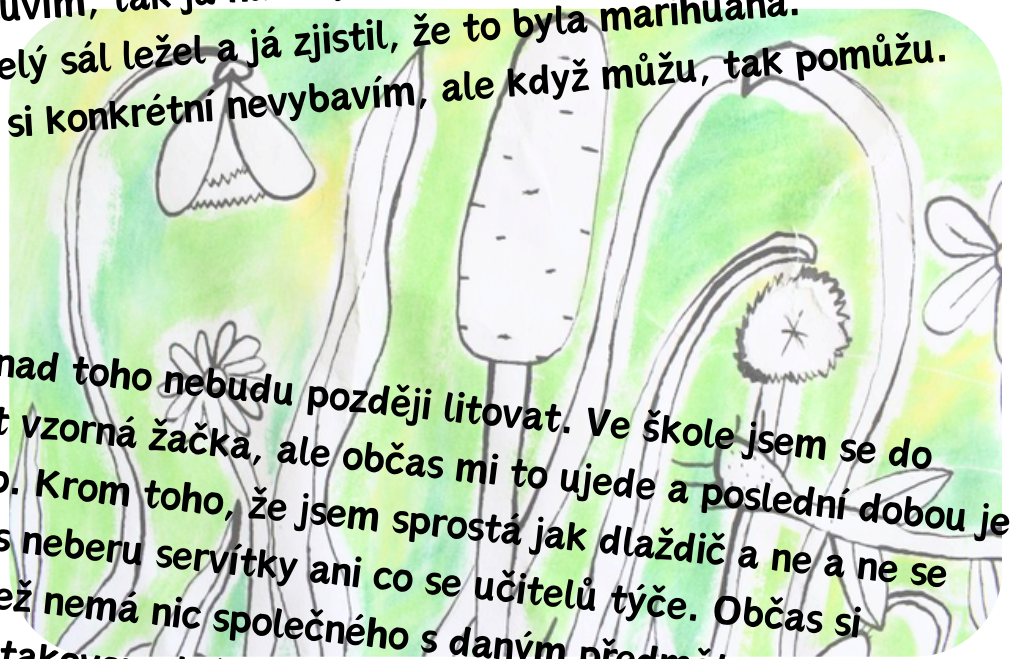
Můj školní hřích byl asi tehdy, kdy jsem vyhodila spolužákovi sešit z okna nebo jak jsem paní učitelce Machalové ukradla balonek, ale přiznala jsem se a paní učitelka mi ho nechala. Můj dobrý skutek byl, když jsem pomáhala spolužačce, když jí bylo zle.

Pokud jde o hříchy jako učitele, tak to je asi to nejjednodušší, protože alespoň okolí mi vytýká, že jsem moc hodný a že toho žáci zneužívají. Hříchem je, že vás mám moc rád a asi by vám trošku více přísnosti prospělo. Pokud jde o hříchy z mládí, tak já si dovolím jednu zábavnou historku, která mě asi úplně dokresluje. Bylo to krátce po revoluci v roce 1989, otevíral se nový studentský klub, no a jak to mezi vysokoškoláky bývá, všechno je volné, otevřené a možné, tak v tom duchu to bylo. Hodně jsem se těšil, šel jsem tam s kamarády, přicházel jsem tam skoro jako poslední. Ted' jsme vcházeli do toho sálu, tak jsem čichal, čichal, pořád to tam vonělo, vonělo mi to čím dál tím víc, tak a jak já hlasitě mluvím, tak já na celý sál: „Proboha, co to tady tak krásně voní!? “ V tu chvíli celý sál ležel a já zjistil, že to byla marihuana. A dobrý skutek? Ted' si konkrétní nevybavím, ale když můžu, tak pomůžu.

Veronika Nohelová

Idu s kůží na trh, tak snad toho nebudu později litovat. Ve škole jsem se do určité chvíle snažila být vzorná žačka, ale občas mi to ujede a poslední dobou je mi to už tak nějak jedno. Krom toho, že jsem sprostá jak dlaždič a ne a ne se toho zbavit, tak si občas neberu servítky ani co se učitelů týče. Občas si v hodinách čtu knížku, jež nemá nic společného s daným předmětem. S kamarádem jsme měli takovou oblíbenou kratochvíli, ve které jsme si strkali nůžky do mezer mezi našimi skříňkami. Ten kamarád pak uškubnul kousek z rostlinky, co si tam pokojně žila v květináči, roztrhal ho a dal do mé skříňky. Takový hajzlík to je! Já ty nůžky vzala a bodla do květináče a považovala bitvu za ukončenou, ale nakonec jsem ty nůžky našla opět ve své skříňce. Kdybyste se zeptali mých drahých kamarádek, jistě by vám potvrdily, že už jsem profesionální imitátor učitelů. Zkrátka, když mě naštvete, tak pokud vám to nedám najevo hned, tak je dost velká pravděpodobnost, že se rekonstrukce dočkají mé již zmiňované kamarádky. A jako dobrý skutek se dá považovat to, že mám dobré známky, jakž takž. Občas mluvím skrze rozhlas, i když se mi nechce. A mám i trochu toho respektu k učitelům. Někdy ...

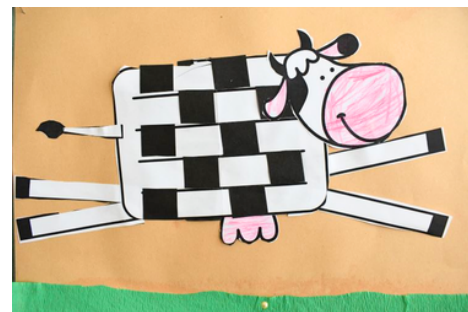
Aneta Gajdušková

Hříchy asi nemám, ale můžu říct, že dobré skutky by se nějaké našly. Třeba když je potřeba tak pomohu, kde je potřeba.

Ian Goj

Tak jo, vyznám se tady z jednoho mého hříchu (s)páchaného v mém pracovním prostředí, tedy ve škole. Proč jsem napsal (s)páchaného? Protože jsem ten hřích nejen spáchal, ale někdy jej taky stále páchám. Ide o to, že si někdy a strašně rád vymýšlím, především v rozhovorech s žáky. Ale vždycky jsou to jenom takové nevinné výmysly a řečené tak, že žáci musí můj žert rozpoznat (alespoň doufám). Jednou jsem třeba deváťáky s naprosto vážnou tváří krmil řečmi, že mou jedinou životní láskou byla a je pouze a jen Madam Poezie. To vzhledem k tomu, že jsem ten učitel češtiny a milovník literatury. No považte, taková blbost, Madam Poezie, kdo by tomu věřil. Ale když o tom teď tak přemýšlím, tak se tenkrát ani jeden žák nezasmál ... Že by tomu fat věřili? Ježišmarjá!

A dobrý skutek, dobrý skutek ... No, ... to je těžké. Ale ne, vážně. Já myslím, že s dobrými skutky to učitelé ve škole nemají moc těžké. Dobrý skutek je někomu opravdu naslouchat, snažit se mít porozumění pro různé lidi, někomu pomoci. To se dá ve škole každý den.

Zamyšlení

V žurnalistice jsme si dali za úkol zamyslet se na tímto:

Jak vnímáme čas – co nám běží rychleji, co pomaleji? Od kolika let je podle nás člověk už starší či starý? Jak hospodaříme s časem?

Jak souvisí vnímání času s věkem?

A tady jsou naše odpovědi na tyto otázky, které řeší asi každý člověk:

Veronika Michálková

Čas vnímám blbě, protože utíká strašně rychle a spoustu věcí nestíhám. Den má sice 24 hodin, ale přijde mi to, jako kdyby den měl pár minut. Čas mi utíká rychle, když jsem s někým venku a když mám spoustu povinností. Naopak mi čas utíká pomaleji, když jsem ve škole nebo když se doma nudím a nic nedělám. Neumím si představit, že za několik desítek let budu stará. Mám to nastavené tak, že stáří vnímám až tak od 65 let, ale někdo i když má víc než 65 let, tak je zdravý, cestuje, chodí všude možně atd., takže si myslím, že stáří je opravdu o tom, jak si to každý jednotlivý člověk nastaví v hlavě.

Penelope Dalla Libera

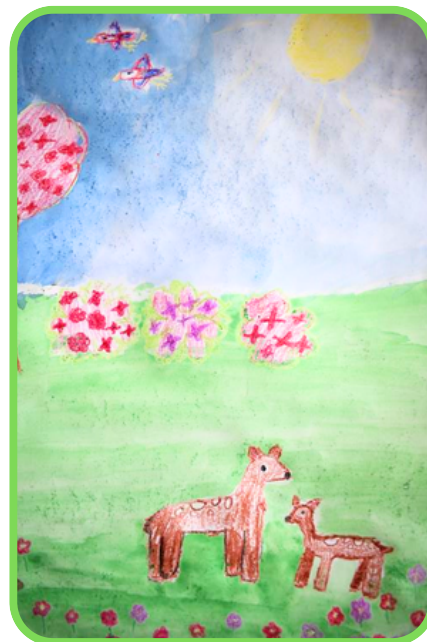
Můj čas mi přijde, že utíká strašně rychle. Nemám čas pomalu sama na sebe a vždy dělám prvně to, co chtějí ostatní.

Pro mě staří lidé neexistují. Všichni máme svůj věk, nikdo není starý. Třeba mojí babičce je 84 let a pečuje o sebe, jak kdyby jí bylo 20. Je překrásná i v tak vysokém věku.

Adéla Drahotušská

Čas mi nejrychleji utíká, asi když jsem s mojí kámoškou venku a třeba jak jsem na oslavách nebo když se moc na něco těším. A co mi utíká nejpomaleji, tak to je například škola nebo nějaká hodina, kterou nemám vůbec ráda, nebo mi ještě utíká nejpomaleji nějaký problém, když něco udělám.

Jak se pozná, když je člověk starý? Podle mě u chlapů je to od 45 výš a u žen 55 a víc, ale u každého to je jiné. Já s časem hospodařím tak, že když si něco užívám, tak mi to uteče hodně rychle, ale když dělám něco, co mě moc nebaví, tak to utíká pomalu.

Terka Králičková

Čas každý vnímá jinak. Některým všechno plyne pomalu a některým zas rychle. Mně utíká pomalu třeba učení do předmětu, který vás nebaví, nebo čekání na oblíbený film, který má vyjít další týden. Naopak oblíbené chvíle s kamarády utíkají jako voda.

Nedá se říct, kdo je mladý a kdo starý. Jak se říká, jsi tak starý, na kolik se cítíš. A něco na tom asi bude. Když vám je 30 a říkáte, jak jste staří, potom tomu začnete věřit a nejde to vzít zpátky nebo to může být i naopak. Hospodařit s časem se učíme časem a mám pocit, že čím jsou lidi starší, tak tím je to lehčí. Nebo nevím, jestli lehčí, ale minimálně se to učíme a pracujeme na tom, aby to bylo co nejvíce efektivní. Je důležité nakládat s ním co nejlépe, protože nikdy nevíme, kdy náš čas skončí... 1 1

Veronika Nohelová

Vzhledem k tomu, že mám přijímačkové období, mám občas pocit, že mi čas protéká mezi prsty. Většinou mi rychle utíkají přestávky a pátky. Je to docela logické, v pátek mám jen pět hodin a hned jak přežiji svou milovanou chemii, letím na oběd a hned domů. A přestávky ... To snad nemusím vysvětlovat. Koho by nebavilo házení houby po spolužácích, ujídání svačiny sousedovi nebo vedení sáhodlouhých debat s kamarádkami. No a pomalu mi utíká již zmiňovaná chemie a vlastně jakákoli hodina týkající se přírodních věd nebo čekání, na načtení počítače či stránky anebo na svou sestru. Tyto konkrétní momenty fakt nedávám. Jsem totiž hrozně netrpělivá.

Čas je podle mě abstraktní pojem, takže ho každý vnímáme jinak a hospodaříme s ním jinak. Ale jedno možná máme společné, čím starší jsme, tím více se nám posunuje hranice vnímání času obecně a rozdělování lidí na mladé a staré.

Co se hospodaření s časem týče, nesnáším dělat věci na poslední chvíli. Ten adrenalin, co mi v těchto chvílích koluje v žilách, mě spíš irituje, než posiluje. Když mám někde být, raději tam budu půl hodiny předem, než abych dobíhala a hrála o čas. Tahle strategie se mi už vyplatila.

Aneta Gajdušková

Všem samozřejmě přijde, že čas utíká rychlostí světla, ale mně přijde, že se pokaždé táhne jako šnek. A to i když nic nedělám, nebo jsem zaneprázdněna. Času je potřeba si prostě vážit a neměli bychom s ním zacházet jak s výkalem. A ohledně starých lidí, já asi lidi doopravdy nevidím jako staré, protože někdy mi přijde, že ti takzvaně staří jsou někdy akčnější než ostatní lidé.

Veronika Válková

Čas je zvláštní, někdy utíká pomalu a někdy rychle. Někdy si taky myslíme, že se úplně zastavil. Ve chvílích, kdy to vůbec nechceme, tak se čas ani nehne, ale když si užíváme, tak ten čas doslova letí. Pořád nechápu proč. Chtěla bych čas vůbec neztrácet a užívat si každou minutu nebo i sekundu života, jenže to není někdy tak lehké.

Jan Goj

Běh času a jeho vnímání je pro mě jedna ze základních věcí mého života. Jak a jak rychle události míjejí, co si pamatuju ze své minulosti, jak může vypadat budoucnost, to jsou témata, která se mi s tím spojují.

To hlavní, co k tomu můžu říct, je to, že s přibývajícím věkem mi čas běží pořád rychleji. To je taková všeobecně známá věc, ale když to pociťujete na vlastní kůži, tak je opravdu až překvapující, jak je ten rozdíl velký. Když jsem byl dítě, tak se mi jeden rok jevil jako věčnost. Dneska se jenom mihne, pomalu ani nevím, jak se to stalo, že další rok je už zase pryč.

Další věc je to hospodaření s časem. Tady bych uvedl, že čím jsem starší, tím víc si uvědomuju, že opravdu nemám čas na blbosti. Třeba na rozhovory s hloupými lidmi nebo četbu špatných knih. Na druhou stranu se nezdráhám někdy nedělat vůbec nic, být bohapustě neaktivní. Myslím si totiž, že je to někdy potřeba – zastavit se, nic nedělat. Asi je to taková forma rozhovoru s vlastní duší, meditace.

A hranice mládí či stáří? No, musím odpovědět obligátně: věk je jenom číslo. Fakt. Mám to potvrzené životem. Potkal jsem 60leté mladíky i 18leté starce. Je jasné, jak to myslím, ti lidé byli staří nebo mladí svou myslí, duchem, chováním.

Ale nějaké mezníky přece jen jsou. Kdysi se tradovalo, že střední věk a jeho různé krize nás potkávají tak kolem 30, dneska odborníci hovoří o čtyřicítce. A vždycky se říkalo, že život začíná po čtyřicítce. Jak takové rčení chápat? Já bych věděl. Teprve po čtyřicítce člověk opravdu pobere rozum, váží si života a vnímá svět kolem sebe.

Ze života aneb Co řešíme...

Jaké to je být v pěstounské péči

Kristián Horváth

Upozornění: tímhle textem nechci urazit sociální pracovníce.

Já jsem v pěstounské péči už od tří let a řeknu vám, že to není jen taková sranda. Moji vlastní rodiče nejeví o mě zájem, takže no comment... Z mého hlediska mě nejvíce štve ta klíčová sociální pracovníce. Pořád se vás ptá na pitomé otázky a vy se musíte vyzpovídat. A ještě k tomu k vám chodí co dva měsíce.

Co se týče výchovy, třeba u mě to je v pohodě, nic mi nechybí, a když něco potřebuji, tak to většinou dostanu, ale je pravda, že nikde to není stoprocentní, teď zrovna v tom mém věku. Dejme tomu, že vám třeba mamka volá, zrovna když něco děláte, to mě fakt štve a pak jsou kvůli tomu zbytečně problémy.

Ale co je velký problém, že když nemáte rodiče zbavené rodičovských práv a nejeví o vás zájem, tak je to na prd, protože když se vám něco stane nebo potřebujete něco podepsat, tak to musí podepsat obě strany rodičů, jak v té pěstounské, tak i vaše vlastní rodina. Mě to nemrzí, že o mě nejeví zájem vlastní rodina, ale když se mě na to někdo zeptá, tak na to nerad odpovídám, protože když někoho nemám rád, tak o něm snad nebudu mluvit, to je jasné, ne?

A ještě jak to chodí, když jste v pěstounské péči, tak musíte být prostě v nějaké organizaci a váš pěstoun se tam musí školit. Kde? To třeba ta organizace má svoje místo anebo jezdíte na pobyty, třeba na dva dny nebo na týden a tak a má to výhody i nevýhody. Takže zaprvé, pro vaše rodiče, jako ty nevlastní, musí tam sedět a poslouchat babské rady, jak vychovávat vaše rozmazlené děti. No a pro mě, ale nejen pro mě, to je dobré, protože tam jsou rauty a spoustu dobrého jídla, což já miluji, a taky si tam najdu nové kamarády. Taky se tam můžeme procházet se zletilými osobami, třeba si uděláme výšlap nebo se procházíme po lese, protože to je většinou v přírodě. A co když uděláte nějaký průser? To už řeší OSPOD, ta hlavní sociální pracovnice, která to s vámi probere a sepíše a poučí vás. Když vás něco trápí, tak je výhoda, že vám ta organizace nabídne svoje terapeuty, a to zcela zadarmo. Taková zajímavost: Když mají pěstouni víc dětí, tak od čtyř nebo od pěti dětí vám dají auto. To je, co?! Ale mně přijde, že někteří si berou ty děti pro peníze, ne aby je s láskou vychovali,

Co obnáší střídavá péče

Adéla Drahotušská

Střídavka, tedy střídavá péče, je vlastně to, že se střídáte jak na orloji, prostě chodíte od jednoho rodiče ke druhému, takže vlastně ani nevíte, jaký je normální život. Ve škole vám říkají, že se máte, že toho dostanete pod stromeček dvakrát víc, ale o to vůbec nejde. Ide o to, kde se nemáte dobře a u koho vám je lépe a nejde o to, kde dostanete více dárků. Kde jste vítáni vždycky a kde vás mají moc rádi, o to jde, a ne o to, kde máte více dárků. Ale i tak si někdo může říkat, že se máte, ale to není někdy pravda. Protože jestli vás jeden rodič nemá rád, tak vy s tím nic neuděláte, jenom že to řeknete tomu druhému rodiči a ten vás od toho druhého může odebrat, ale pokud to není nic vážného, tak to je ještě v pohodě. Ale někdy to tak ani není, někdo se má tak dobře, že k oběma rodičům chodí moc rád a nic nechce měnit, ale to je na tom, jaké máte rodiče.

Ale to není jen o rodičích, můžete se střídat u kohokoli, i u prarodičů a chodit k tatkoví nebo u prarodičů a chodit k mamce. Tak když se střídáte s tatkou a prarodiči, tak pro někoho to je dobré, ale pro někoho ne. Ale zase pro někoho je dobré, že se střídáte s mamkou a prarodiči. Například střídáte se s prarodiči a chodíte k tatkoví. S tátou jste od narození a je to pro vás ten nejlepší člověk rodiny. Vůbec ani nevíte, kdo je lepší, jestli prarodiče nebo táta. Ale jednoho dne si něco uvědomím. Že je pro mě nejdůležitější táta, protože jste s ním od narození, ano, i s prarodiči jste, ale důležitějším je pro vás táta, a i ten nejbližší. Ale střídavka není jen taková sranda, musíte chodit k jednomu i k tomu druhému, a když si uvědomíte, že ten člověk je pro vás nejdůležitější, tak pak k tomu jednomu nechcete chodit a přestáváte ho mít rád. Ale nezaleží jenom na nich, ale zaleží i na tom, co chcete vy a jak si to vy uděláte.

Svačinky, které si nosíme do školy. To je jedna ze základních věcí, která provází celý náš školní život. Jednak se během dopoledne potřebujeme najíst, jednak je to takové propojení se světem domova, něco jen našeho, „vybavení“, které si do školy nosíme od rodičů či jiných blízkých.

Kromě své materiální podstaty je to taky symbol, že někdo doma myslí na náš žaludek a dobrý pocit vůbec.

V člancích níže píšeme o tom, co obvykle na svačiny míváme, jestli nám je připravují mamky či tatínkové, nebo to děláme sami, jestli si někdy svačiny ráno kupujeme a podobně. Red.

Veronika Nohelová

Já si svoje svačiny připravuju tak cca od 5. třídy. Připravuju si je zásadně večer, ráno bych na to neměla čas. Já své svačiny nepovažuju za žádné kulinářské dílo, dělám si to, co jsem odkoukala od mamky nebo občas zkusím něco z internetu. Ale vždy je to buď toast, nebo jogurt a občas nějaká super ultra giga zdravá buchta od maminky udělaná z tvarohu a pohankové mouky. Ovšem občas dostávám ohlasy, že mám nezvyklé svačiny. Ale nejspíš je to tím, že občas se mi s tím nechce moc crcat, tak vezmu krabičku, navrstvím tam jogurt a skoro všechno, co mi přijde pod ruku. Jakékoli ovoce, k tomu vločky a navrch čekankový sirup. Průmyslově zpracované sladkosti mám na svačinu hodně zřídka. U nás na tento typ potravin funguje přidělový systém, jehož velitelem je mamka. Ale stejně se nám podaří ten systém dříve nebo později obejít. Sama si kupuju nezdravé jídlo jen občas, když máme odpoledka.

Aneta Gajdušková

Poslední dobou jsem si moc svačiny nestíhala chystat, a abych si je chystala večer, tak to jsem až moc líná, a tak mi je dělala mamka. A vždy to jsou jen takové ty klasiky jako pečivo s máslem a sýrem (či šunkou) a k tomu nějaká ta zelenina nebo ovoce. Nebo když mamka něco napeče, tak si to vezmu s sebou. A třeba když mám delší výuku a nemůžu se dostavit na oběd, tak mi tam vždycky přihodí nějaké sušenky nebo něco podobného. Někdy si den předem zajdu koupit třeba croissant nebo jen nějaké dobré pečivo. A k pití jsem asi ještě nikdy neměla nějaké takové ty přeslazené nápoje. Pokaždé si nosím vodu, čaj nebo minerálku.

Veronika Válková

Nikdy moc nevím, co na svačinu budu mít, takže je to pro mě takové překvapení, když otevřu krabičku a zjistím, co mám. Někdy to je rohlík, někdy chleba, ale taky někdy třeba pizza, taštičky nebo tvarohové mřížky. Taky miluju, když si cestou do školy koupím menší sladkost nebo chipsy. Svačinky mi připravují někdy rodiče a někdy já, když se mi chce.

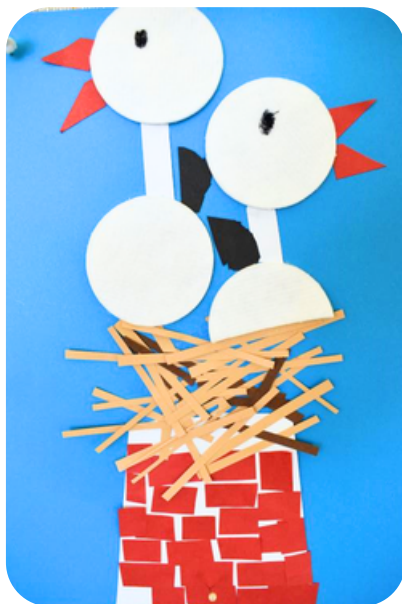
Terka Králičková

Školní svačinu mel jednou za život každý. Někteří si je kupují, někteří dělají doma každé ráno mistrovské dílo. Já osobně si dělám svačiny sama, co se tyká obsahu, bývá různý, ale nejčastěji je to pečivo a většinou jablko nebo nějaké jiné ovoce. Ve třídě se celkem často dělím, když kamarádi mají chuť. Ještě chystám svačinu bratrovi. Ano, mohl by si ji dělat sám, ale proč neudělat dobrý skutek, když mě to nic nestojí ...

Dobrý den v matematice

Eliška Věrná

Byla matematika, normálně jsme se učili. Ale já jsem byla nachlazená, tak jsem se šla vysmrkat. Zrovna v ten den jsem měla dobrou náladu (mám ji pořád). Takže jsem skákala a najednou jsem spadla. Všichni se mi smáli i pan učitel, ale zeptal se mě, jestli jsem v pohodě. Já jsem panu učiteli řekla dobrý den. Pořád nechápu, proč jsem mu řekla dobrý den, když už byla půlka hodiny, ale on mi taky řekl dobrý den. A potom mi řekl, že se mu nemusím klanět ...

Osud nás brejlatých

Aneta Gajdušková

I když brýle nosím teprve asi jenom tři měsíce, někdy je to peklo. Třeba ze začátku ke mně létaly narážky na to, jak s nimi vypadám, ale stejně to nakonec ustalo.

Nejhorší je uvědomovat si, že si ty brýle musím sundávat, protože to mám hlavně jen do školy, abych viděla na tabuli, ale i tak si je pořád zapomínám sundávat a pak s nimi někam jdu, aniž bych si všimla, že je vlastně mám na očích. Nebo jako další máme to, co se stane, když si ty brýle po vyučování sundám. To, co vidím, je doslova úplné nic, nebo jakoby jediné, co vidím, tak je. I když to trvá asi jenom minutu, než stihnu zase očima vnímat okolí bez brýlí, tak je to hrůza. Nebo kámošky si myslí, že jsem asi úplně slepá, a hned když mě vidí bez brýlí, tak mi před obličej strčí ruku a ptají se mě, kolik vidím prstů. Fakt otrava. Ale přežívám to.

Jak jsem dostal lahví do hlavy

Štěpán Hlaváč

Bylo úterý odpoledne a s kluky jsme se rozhodli jít ven. Svítalo sluníčko a bylo fajně, rodiče se zrovna vrátili z Malediv a dávali nám zkusit různé sušené ovoce. Lehce jsem se kvůli tomu zdržel a přišel jsem o 45 minut později, než jsme se domluvili. Kluci mezitím co na mě čekali, si zašli do obchodu a koupili si láhev s pitím. Když už jsem se rozhodl přijít, tak na mě kluci zamávali, a když jsem se podíval doleva na ně, tak jsem viděl rychle letět plnou lahev vody, která mě strefila do hlavy. Naštěstí to neudělali schválně a omluvili se mi. Trávil jsem s nimi hezký zbytek dne.

Hlášky z naší třídy (hlavně Honzy)

Veronika Nohelová

Na doučování jazyka českého:

Pan učitel: Honzíku, ty máš na mále!

Honza: Ne, já jsem dost vysoký.

O přestávce, kdy jsme našemu nechvalně známému Honzovi říkaly, že bude dozajista dobrý rodič.

V: Ty tvoje děti nebudou jen chodit, ony budou létat!

H: No, já budu mít VIP děti.

V hodině angličtiny, kdy se paní učitelka snažila Honzovi co nejvíce pomoci, vznikla tato hláška.

P.u.: Honzo, tak kdybys viděl nějakého chlapečka, který by dělal něco, co nemá. Co bys mu řekl?

H: Ty, ty, ty!

P. u.: Ale on ti nerozumí. Musíš anglicky.

H: You, you, you!

Ted'ka pro změnu učitel ...

V jedné hodině jsme se dozvěděli, že bychom měli být němčináři a ruštináři spojení. (Nakonec se tato zpráva ukázala jako dezinformace.)

Já: Tak co budeme dělat? Dáme rusko – německý kahoot?

P. uč.: Zahrajeme si na bitvu u Stalingradu!

teenagerů

teenagerů

teenagerů

Chaos

teenagerů

Chaos

teenagerů

teenagerů

Chaos

Chaos

Chaos

teenagerů

teenagerů **Chaos**

teenagerů

Chaos

teenagerů

Chaos

teenagerů

teenagerů